

det er forandret ved Grundloven eller nogen senere Lov. Det har Regjeringen ment, at det ikke er. Den har derfor givet Koncessionen og har ogsaa ment, at den var berettiget til at afslutte Forpagtningskontrakt om Driften af Jernbanen. Den ærede Ordfører vil vist have lagt Mærke til, at der i denne Koncession ikke er optaget de Bestemmelser, der ellers findes i andre Koncessioner, idet jo alle den Slags Love indeholde Ting, der kun kunne gives ved Lov, nemlig Begunstigelser og Undtagelser fra Skatteløse. Det har man altsammen renoncet paa her. Man har kun givet Koncession til vedkommende, der saa maatte tilvejebringe Pengene, og forresten har man sikret sig Banens Drift paa den Maade, som man efter Omstændighederne var i Stand til, og som man som sagt har troet sig berettiget til. At der kan være Ansvar forbundet dermed, erkjender jeg meget villig, og jeg kan forstaa, at den ærede Ordfører reserverede alt muligt i Retning af Ansvar. Jeg maa altsaa afvente, om den ærede Ordfører eller jeg har Ret. — Med Hensyn til Tilvejebringelse af Penge nævnte det ærede Medlem for Veile Amts Vden Valgfreds, at der kunde tænkes Uredelighed, idet han sagde, at han naturligvis ikke vilde sige mig eller nogen Anden derfor, at det ærede Medlem ikke havde Saadant i sine Tanker tvivler jeg da heller ikke om. Men jeg forstod ikke, hvorledes Uredeligheden skulde komme frem. Jeg er ganske sikker paa, at der ikke er Tale om Uredelighed. Der er een Ting, jeg maa berigtige overfor det ærede Medlem og den ærede Ordfører. Naar de ærede Herrer forudsætte uden videre, at Indløsningssummen er 1 Mill., saa har ærede Medlemmer ikke læst Koncessionen; thi i Koncessionen staar tydelig og klart at læse, at Indløsningssummen ikke maa overstige 822,000 Kr. Hvis nu det ærede Medlem vil tage sine Beregninger frem, om hvad en Jernbane rettelig bør koste og dertil lægge, at der dog maa betales Noget for Tilvejebringelse af Pengemidler eller deslige — thi Et er jo, at Statskassen betaler, et Andet er, at en Privatmand skal staffe Pengene efterhaanden — saa vil det ærede Medlem maaste erkjende, at den betingede Sum, der som nævnt ikke maa overstige 822,000 Kr., ikke er saa ganske urimelig, naar den sammenholdes med, hvad det ærede Medlem selv har været saa god at regne ud, at en Bane maa koste. Jeg skal endnu med Hensyn til denne Sag gjøre den Slutningsbemærkning, at det maa være Enhver paafaldende, at Staten maatte staa sig bedre ved at indløse

denne Bane, hvad der altd kan ske for 822,000 Kr. end at drive den under de nuværende Vilkaar; det er derfor forbeholdt, at Indløsningssummen kan ske til enhver Tid. Naar jeg ikke foreslaar noget Saadant nu, saa er det alene af den Grund, at jeg har frygtet for, at man deri skulde se en Begjæring om Fritagelse for Ansvar, skulde opfatte det, som om man kun kom og forlangte den for at blive fri for det dertil knyttede Ansvar. Derfor har jeg ikke gjort det. Skulde man ønske at gaa den Vej, saa vil man kunne gjøre det under fuld Reservation af det Ansvar, der alligevel er tilstede. Det er Noget, jeg ganske vil henstille, men det er uensynligt at man under de nuværende Forhold ikke staa sig ved den bestaaende Ordning, men vil staa sig bedre ved en Indløsning af Banen

Ordføreren (Holstein-Bedreborg):

Jeg skal ikke fortsætte denne Diskussion om Ribe-Banen; Stillingen tror jeg nu er saaledes, at det er klart, hvilke forskellige Betragtninger, der her gjør sig gjældende fra de forskellige Sider. Jeg skal konstatere, at den ærede Minister ikke bestemte har kunnet hævde, at han har Retten paa sin Side; han har gjort en administrativ Myndighed gjældende i denne Henseende, som han selv erkjender er tvivlsom. Gige over for den ærede Ministers Udtalelse om, at han havde Opfordring fra Folkethinget til at slynde sig, skal jeg sige, at den vil han ikke kunne bygge Noget paa, thi efterat Folkethinget i 5 Mar har vist, at det ikke tog Opfordringen mere alvorlig, end at det selv kunde gjemme Lovforslaget i 5 Mar, tror jeg, at den ærede Minister med rolig Samvittighed kunde have ventet det 6te Mar, uden at frygte for, at Folkethinget skulde have bebrejdet ham, at han var for langsom i sin Virksomhed. Hvad angaar den anden Bemærkning, den ærede Minister kom med, hvorfors han ikke kunde vælge den provisoriske Lovs Vej, saa forstaaer jeg heller ikke den; ellers er jo en provisorisk Lov en Ting, som er samtlige Medlemmer af Ministeriet en kjær Ting, og de veed da ogsaa, hvordan man skal bære sig ad med at holde en saadan Lov levende selv i længere Tid. Altsaa den Frygt forstaaer jeg ikke. Den ærede Minister sagde ganske aabent: Jeg brugte ikke denne Form, skjøndt jeg maa erkjende, at Generalprokurørens Erklæring gaar ud paa, at der i saadanne Sager, med Hensyn til Koncessioners Givelse, skal vælges Lovsform, og den ærede Minister maa vist ogsaa erkjende, at en saadan Kontrakt som den, han har sluttet, i Virkeligheden er saa bebyrdende